

ligvis kunde naas, og de forskjellige Løsninger, som muligvis kunne tænkes, og at vi saa har tænkt os Muligheden for — der foreligger jo ikke nogen offentlig Forhandling om dette Punkt, det har jo kun været Gjenstand, antager jeg, for den Enkeltes Overveelse — at bringe Offre for at opnaa Enighed, det anser jeg for givet, men vi have netop ikke villet foregribe Spørgsmaalet om, hvad der kan være Tale om at opgive, hvad der kan være Tale om at fastholde og hvorledes Enden kunde blive, fordi vi netop ikke have villet foregribe Muligheden for den størst mulige Kombinationsmængde, saaledes at vi derigennem kunde have det størst mulige Saab om en Løsning's Tilveiebringelse. Men det ærede Medlem har nu særligt fremhævet et enkelt af Tøstepunkterne og har udtalt, at det Punkt formentlig ikke kunde holdes. Jeg tror, at det praktiske Resultat af denne Optræden foreløbig er den, at Muligheden for at naae en Overenskomst bliver vanskeliggjort (Hør), thi det er jo givet, at i det Dieblit, at et Punkt falder udenfor Forhandlingerne, er der en Chance mindre, end der ellers kunde være; men Spørgsmaalet, er jo saa, om vi skulle følge det ærede Medlems Opfattelse. Naar jeg spørger om Grunden, hvorfor dette Punkt blev opgivet, ja, saa er det, som den ærede foregaaende Tale fremhævede, den, at det ærede Medlem ikke troede, at Folkethinget vil gaa ind paa en højere Lønningssats. Men for det Første er det dog ikke givet, at det skal være afgjørende, hvad man tror, at Folkethinget vil gaa ind paa; det ærede Medlem har selv fremhævet et meget omfattende Indbegreb af Forhold, i hvilke Folkethingets Billie til at give efter ikke kan være det Afgjørende. Kunde der nu ikke muligvis være Tale om, at ogsaa dette Punkt var et af dem, hvor der dog var Tøie til ikke ubetinget at lægge Hensynet til Folkethingets Billie til Grund? Ja, det ærede Medlem mener det ikke, fordi det, tænker jeg mig, falder udenfor det ærede Medlems Doktrin, men det kunde jo dog tænkes, at der maaste var en eller anden Ufuldkommenhed ved denne Doktrin, saa at dette Tilfælde maaste kunde slippe ind under de Omraader, hvor netop vi maa fastholde, at Folkethingets eller det enkelte Things Billie overhovedet ikke kan være ene afgjørende, men hvor netop fornuftige Forhandlingsprinciper, Principet om, hvad Tro og Love i Forhold mellem de to Thing indbyrdes kræver, maa føre til et andet Resultat. Jeg skal ikke paa nogen Maade foregribe dette Spørgsmaal, jeg skal blot fastholde, hvad vi have fastholdt ved saa mange Afstemninger, at vi have Billighedens og Retferdighedens og de berettigede Forventningers Krav paa vor Side. (Hør!) Derfor maa jeg gaa ud fra, at indtil videre er der fuld Tøie til at sige, at det maa blive Gjenstand for nærmere Overveelse, hvorledes Thinget vil stille sig i dette Punkt. Ubetinget at følge det ærede Medlems Raad ser jeg slet ingen Grund til. Men selv

om jeg nu altsaa bortser fra, om virkelig Troen paa, at Folkethinget ikke vil give efter, skal være det Afgjørende, spørger jeg, er da det ærede Medlem saa sikker paa, at hans Tro er den rigtige, at han tør bygge Ansøret for at have givet saadanne Raad i dette Dieblit udelukkende paa denne Tro? Vi Andre have ogsaa vore mørke Dieblitte, hvor vi kunne mistvise om det, men vi, tror jeg, tør ikke bygge saa sikkert paa denne Tro, at vi i Tilid blot til den tør foreslaa ærede Medlemmer denne eller hin Fremgangsmaade. Vi give os ikke ud for at være Profeter, der kunne vide, hvorledes Situationen, navnlig i det kritiske Dieblit kan stille sig, om der ikke saa kan vise sig en Mulighed, som ingen nok saa skarpsindig Forudseenhed i Forveien har kunnet beregne. Derfor have vi ikke fundet at kunne bygge derpaa. Det ærede Medlem mener derimod, at hans Tro er tilstrækkelig til at kunne abandonnere denne Position. Det er en Grundvold, som jeg antager for Andres Bedkommende ikke kan være af tilstrækkelig objektiv Natur til derpaa at bygge Noget. Jeg vil blot til Slutningen sige, at naar det ærede Medlem fremhævede, at der var Forskelligt, som havde bidraget til at forkvalde dette Spørgsmaal, saa har det ærede Medlem ved sin Optræden ved denne Sælighed ydet sit betydningfulde Bidrag dertil.

Formanden: Den 4de Landssthingsmand for 7de Kred's har Ordet for en kort Bemærkning.

Sauerlev: Foranlediget af den ærede fidske Talers Dmtale af nogle Ytringer, jeg igaar lod falde i Anledning af Universitetets Ordning, skal jeg blot tillade mig som Svar at henlede det høie Things Opmærksomhed paa en Pjece, som det ærede Medlem er Forfatter til, og som gaar ud paa at fortolke Grundloven derhen, at ikke alene provisoriske Love, men ogsaa provisoriske Finantslove ere lovlige, og jeg tør paastaa, at mere end ni Tiendedele af det danske Folk har en modsat Opfattelse. Denne Pjece i Forbindelse med den Statsretsklere, som det ærede Medlem har gjort sig til Tolk for her i denne Sal, turde kunne illustrere det ærede Medlems Grundlovstrofast. Det ærede Medlem fremsatte igaar en anden Bemærkning, hvorved han vilde afvise Spørgsmaalet om en provisorisk Finantslovs Lovlighed derhen, at saa længe den konstitutionelle Domstol endnu ikke var hørt, vilde han tilbagevise et saadant Spørgsmaal. Jeg vil anbefale det ærede Medlem at slaa lidt Vand i Blodet; dette Spørgsmaal staar endnu aabent og kan meget godt komme frem. Hvad for det Erhæie angaar det ærede Medlems Bemærkning angaaende Finantslovens Kundelighed og min Udtalelse om, at Regjeringen vilde meget godt kunne administrere med den, da gjorde det ærede Medlem opmærksom paa Savnet af Løn-